

Ánh Mắt Của Em, Tâm Hồn Đà Nẵng

thơ : Phạm Phan

Nhạc: Liên Bình Định

Sao em không về thăm Đà Nẵng Ngắm biển xanh mơn trớn bãi cát
vàng Kia đỉnh núi rờ trời lên mây trắng Đây dòng
sông lớp lớp những cầu ngang Tôi sẽ đến đợi em khi chiều
nắng Nhìn Hàn giang chạm mặt với biển trời Dòng sông
chảy khác gì tà áo lụa mà em thường hay mặc lúc quen
tôi Ánh mắt của em, tâm hồn Đà Nẵng Trong nụ
cười thấp thoáng bóng Hàn giang Mái tóc em ai bảo giống mây
ngàn Trên đèo Ải lũng lờ vùng biển mặn Từ thuở
bé tôi biết yêu Đà Nẵng Đi bốn phương rồi cũng muốn quay

về Đặt tay lên vùng biển mặn măn mê Nghe chiều
 xuống, hoàng hôn lên thành phố. Mỹ Khê, Tiên
 Sa xa rồi mấy độ Năm tháng vô tình đá lở chênh
 vênh Tay nhặt rêu xanh trên gành sóng vỗ Rải xuống đại
 dương nhớ mãi ngày về Phố cổ Hội An, mùa trăng, bánh
 ngọt Những đêm trung thu sáng tỏa lồng đèn Chú chó chờ
 ai trên cầu chùa đó Chẳng thấy về thành tượng đá buồn
 tênh. Đà Nẵng nhớ chẳng năm xưa thuở nọ Ai đi
 rồi ghé đá bồng chơ vơ Tôi đếm mùa thu qua màu vàng,
 đỏ Nước mắt thành dòng quay lại bến mơ Quay lại bến

A D A D E
 mơ bờ sông cỏ mọc Mùa xuân đi len giữa những hàng
 A E D
 dừa Tôi quý xuống gió chiều hôn mái tóc Trả về
 E D E⁹ A
 đây phố cũ bóng người xưa!